

Arvoisa lukija ja työmme tukija,

Kuulemamme mukaan kesä on saapunut Suomeen. Vihdoinkin pohjoisessa saadaan nauttia lämmöstä ja auringosta – ainakin hetken aikaa. Täällä päiväntasaajalla käydään kohti talvea, ja sää on viilentynyt. Tällä hetkellä Suomi ja Tansania ovat jotakuinkin samoissa lämpötiloissa. Kivitalon sisällä on vähän viluista, ja päälle saa vetää villasukkaa ja neuletta. Tansanialainen kotiapulaistemme kauhistelee, jos talossa kävelee paljain jaloin näin koleana vuodenaikana.

Sadekausi rupeaa olemaan takanapäin, mutta päivät ovat pääsosan pilvisiä. Poliittisista syistä maassa on ollut pulaa sokerista. Tai oikeastaan sokeria on kyllä ollut, mutta sitä ei ole saatu kauppojen ja kioskien hyllyille. Tansanialaiset, jotka juovat paljon teetä sokerilla makeutettuna, ovat joutuneet juomaan teensä ilman sokeria. Meiltäkin sokeri pääsi käymään vähiin, ja jouduimme hetken miettimään kaksi kertaa voimmeko leipoa vaikkapa piirakkaa vieraille. Niinhän se on, että asioita alkaa pitää itsestäänselvyytenä, jos niitä on aina saatavilla. Vasta kun ne menettää tai on vaarassa menettää, ymmärtää niiden arvon. Sokeri on nyt arvovieras meidän ruokahyllyssämme.

Meille suomalaisille itsestään selvää ovat myös hyvät terveydenhuoltopalvelut ja sosiaaliturva. Ihmisistä pidetään huolta vauvasta vaariin – vaikkakin toisinaan Suomenkin sosiaalijärjestelmiä kritisoidaan ankarastikin. Kuten moni tietää, useissa Afrikan maissa ihmisestä ei pidä huolta yhteiskunta vaan sukulaiset. Ihmisten huolenpito toinen toisistaan on jotain mistä meidänkin pitäisi ottaa oppia. Kuitenkin yhteiskunnan antaman turvan puuttuessa taakka saattaa olla kohtuuton lähipiirille. Olemme seuranneet lähietäisyydeltä kuinka erään työntekijämme vanha äiti sairastui parantumattomaan tautiin ja vietti elämänsä viimeiset hetket läheistensä hoivissa. Kivut olivat kovat ja äiti valitti huutaen yötä päivää kivunlievityksen ollessa vaatimatonta. Läheiset olivat todella kovilla valvoessaan äitinsä vierellä pystymättä juurikaan häntä auttamaan. Surun ja ahdingon keskellä lohtua toi kuitenkin ajatus siitä, että kaikki on Jumalan käsissä. Hän tietää päiviemme määrän – ”Mungu anajua”, niinkuin täällä sanotaan.

Suhde elämään ja kuolemaan on täällä mutkattomampaa kuin Euroopassa. Kuten jo aikaisemmin olen tainnut kertoa, täällä kuulumisten kysymiseen vastataan aina, että vähintäänkin melko hyvää kuuluu, koska ylipäätään se, että on elossa, on kiitoksen ja ilon aihe. Kiitoksen aihe ovat myös lapset, ja heistä riemuitaan silminnähden. Tuon äitinsä kuoleman surun kanssa kamppailevan työntekijämme kasvot suorastaan valaistuivat ja ryhti koheni kun hän sai uuden perheenjäsenemme liriksen syliinsä ja jutteli hänelle lepperellen. Vauvan kanssa liikkuessani tuntemattomatkin naiset (ja myös miehet!) onnittelevat minua ja kertovat kuinka siunattu olen. Lapset ovat tulevaisuuden toivo ja heissä elämä jatkuu.

MAF:n tunnuslause ” **Flying for Life**” – lennäimme elämän puolesta- on mielestäni osuva. Tämä tarkoittaa niin elämän (terveydenhuoltopalvelujen saantimahdollisuuksia tukemalla) kuin toivon (evankeliumin levittämistä tukemalla) ylläpitämistä. Olemme nyt itse 4-kuukauden ikäisen vauvan vanhempia (kahden koululaisen lisäksi), ja tiedostamme varsin hyvin kuinka ensiarvoisen tärkeää on, että lapset ja äidit saavat täälläkin tarvittavan hoidon, suojan ja opetuksen niin ennalta ehkäisevästi kuin mahdollisten terveysongelmien ilmetessä.

Kävimme kuukausi sitten Arushan kaupunkiklinikalla ottamassa lirikselle 3-kuukautisrokotteet. Olimme varanneet klinikalle ajan amerikkalaisen lääkärin vastaanotolle. Vaikka meillä oli aika varattuna, odottelimme tunnin rokotuksiin pääsyä. Klinikalla oli kova tungos ja juuri ennen

meitä oli vuorossa noin 10-vuotias tansanialainen tyttö, joka oli selvittämättömästä syystä sekava. Keinot selvittää oireiden syytä ovat täällä kaupungissakin rajalliset –saati sitten kylissä, joissa ei ole minkäänlaista ammattitaitoa ja välineistöä.

Jotta lasten sairastumisia syrjäisissä kylissä voidaan vähentää ja ehkäistä, MAF lennättää kyliin sairaanhoitajia, jotka pistävät kerran kuussa pystyyn väliaikaisen neuvolaklinikan. Pienille lapsille tehdään terveystarkastus ja annetaan tarvittavat lääkkeet sekä vakavilta taudeilta ehkäisevät rokotteet - samoja rokotteita siis, joita Iiriskin sai. Kyliin viedään toisinaan myös moskiittoverkkoja, jotka suojaavat pientä (ja isompaakin) nukkujaa malariaa kantavilta moskiitoilta.

Kyliin lennättämiemme sairaanhoitotiimien työ Tansaniassa on pääosin ennaltaehkäisevää työtä tai potilaiden hoitoa kylissä, mutta aina silloin tällöin tulee myös tilanteita, joissa potilas on jo niin vakavasti sairas tai loukkaantunut, että tarvitsee nopeaa kyyditystä sairaalaan.

Tällöin MAF:n lentäjät ottavat potilaan mukaan koneeseen samaan hoitoa suuremmissa kaupungeissa. Valitettavasti aina edes evakuointilento ei pelasta. Lentäjäkollegamme Kirstein lennätti viime viikolla kaksi sairasta lasta hätäsiirtona Arushaan, mutta toinen heistä – 9-vuotias tyttö, kuoli ennen koneen laskeutumista Arushan kiitotielle, ja toinen – 10-vuotias poika, kuoli Arushan sairaalassa. Olisiko juuri nämä lapset voitu pelastaa, jos läheiset olisivat hakeneet apua ajoissa, jää vaille vastausta, mutta aivan varmasti tietämyksen lisääminen kylissä tulee auttamaan montaa lasta.

Viime viikkojen lennoilla sairaalaan asiantuntevaa hoitoa saamaan pääsi myös odottava äiti, jolla oli tullut komplikaatioita raskaudessa. Hänen ja pienen vauvan kuulumisia odottelemme vielä. MAF:n entinen lentäjä rohkaisi meitä kertomalla jokin aika sitten tarinan siitä, kuinka hän aikoinaan lennätti hätäsiirtona vastaavassa tilanteessa kaksosia odottavan äidin kaupunkiin synnyttämään. Nuo pienet kaksoispojat pojat ja äiti selvisivät. Tämä lentäjä oli vuosien jälkeen ollut lentomatalla samaisessa kylässä, ja hänen luokseen oli tullut kaksi nuorta miestä, jotka kertoivat olevansa juurikin ne kaksoispojat, jotka aikoinaan pelastuivat tuolla lennolla.

Kiitämme jälleen teitä tuestanne ja pyydämme tällä kertaa esirukousta erityisesti Tansanian pienten lasten puolesta. Pyydämme myös muistamaan Jarkon lentoja ja päätöstentekoa ohjelman johtajana sekä Piritan arkea perheen pienistä huolehtijana.

Siunattua kesää!

Pirita ja Jarkko Korhonen

Työskentelemme Tansaniassa Suomen Lähetysseuran lähettäminä lähetyslentojärjestö MAF:n (Mission Aviation Fellowship) palveluksessa. MAF tukee SLS:n strategian tavoin kaikkein heikoimmassa asemassa olevia, naisia ja lapsia, sekä syrjittyjä ihmisryhmiä kuten masai-heimoa. Saavuimme Tansaniaan vuoden 2013 lopussa.

Suomen Lähetysseura toteuttaa

Jumalan rakkautta sanoin ja teoin.
Teemme työtä 30 maassa lähes sadan kirkon ja järjestökumppanin kanssa.

Tue työtämme:

IBAN: FI38 8000 1400 1611 30
BIC: DABAFIHH, viestiksi työntekijän nimi.

